

פרשת דברים

- "מֹלֵ סוּף" (א,א) - המם בחולם לא בשורוק.
- "וַחֲצֹרֹת" - ואו החיבור בפתח לא בשוא מפני שבא לפני חטף-פתח. אבל "וַאֲצִיָּדָה" (א,טז) - הואו בקמץ.
- "אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יי" (א,ח) - יש לבטא היטב את העין כעין מזרחית, ולא כאותם שלא משמיעים אותה כלל או שמבטאים אותה כאלף. וכן העירו הפוסקים שיש להקפיד בקריאת שמע שלא לבלוע את העין כדי שלא ישמע חלילה לשון שביה כלפי מעלה. ודרך אגב, זה אחד מן ההוכחות שהקמץ נוטה במבטאו לפתח יותר מאשר לחולם (או לקמץ החטוף). שהרי אם יאמר "נשבה" במקום "נשבֵּע" עדיין לא יתחלף ב"נשבה" המנוקד בקמץ אם הקמץ נוטה לחולם (נשבה), משא"כ אם נוטה הוא לפתח.¹⁵⁷
- "הַבֵּי" (א,יג) - מלרע, וכן "תִּשְׁמְעוּן" (א,יז), "תִּקְרְבוּן" (שם), "בֵּאתֶם" (א,כ), "אֶל־תִּתְגַּדְּרוּ" (ב,ה) ועיין במנחת-שי. אבל "וְאֶכְלֹתִי", וכן "וּשְׁתִּיתִי" (ב,כח) - מלעיל.
- "וְלֹא־תִירָאוּן מֵהֶם" (א,כט) - הריש בשוא נע, לשון יראה ופחד ואם היה בשוא נח היה לשון ראייה.
- "קוֹמוּ סְעוּ" (ב,כד) - הסמך דגושה.
- "וַנַּחֲרֵם אֶת־כָּל־עִיר מְתָם" (ב,לד) – אם היתה המם בצירי (מתים) פירושו מְתִים ממש (לא חיים) אבל כאן שהמם של "מְתִים" היא בשוא ופירושו אנשים. ונתן בעל לחם-הבכורים סימן שהשוא עומד - כחי, והצירי שוכב - כמת.
- "וְשִׁירֵי" (ג,ט) כמו "לְבָנוֹן וְשִׁירֵי" (תהלים כט,ו) – בשין שמאלית.

¹⁵⁷ עיין במה שכתבנו על פרשת בלק.